

๖๖

ศิลปะ-ศิลปะเห็น

ศิลปะจริงๆ นะเป็นศิลปะอะไร? ศิลปะในทางปริยัติไม่ใช่ศิลปะทางปฏิบัติ ศิลปะในทางปริยัติก็ดีจริงตามปริยัติ ศิลปะในทางปฏิบัติ ก็ดีจริงในทางศิลปะปฏิบัตินะ ไม่ใช่เป็นปกติธรรมดา กาย วาจา ตลอดถึงใจ เป็นอภิปุพพาริ เป็นเนื้อหนังเดียวกันไปที่เดียวกัน จนกระทั่งถึงเจตนา ใจก็เป็นเนื้อหนังเดียวกัน กับศิลปะทีเดียว นี่เป็น ศิลปะตามปริยัติ

ศิลปะตามปฏิบัติ ให้เห็นศิลปะ เห็นศิลปะทีเดียว ศิลปะอยู่ไหน ศิลปะที่เห็นนะ ต้องทำสมาธิให้เป็นขึ้น ให้เข้าถึงธรรมกาย ทำสมาธิเป็นขึ้น เข้าถึงธรรมกายถึงจะเห็นศิลปะตามส่วน

ศิลปะโลกีย์ กายมนุษย์ที่เป็นโลกีย์นี่ก็เห็น พอเป็นเข้าแล้ว กายมนุษย์ละเอียดเห็น กายทิพย์ก็เห็น กายทิพย์ละเอียดก็เห็น กายรูปพรหมเห็น กายรูปพรหมละเอียดเห็น กายอรูปพรหมเห็น กายอรูปพรหมละเอียดเห็น

หากว่าเห็นศีลเป็นโคตรภู แปรกายนะไม่เห็น กายธรรม
เห็น กายธรรมละเอียดเห็น นี่ศีลเป็นโคตรภู เห็นเป็นดวงใส
ขนาดดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์อยู่ในกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็น
กายมนุษย์ ไสบริสุทธิเท่าฟองไข่แดงของไก่ อยู่กลางดวงนั้น
เห็นจริงๆ จังๆ ชัดๆ นั้น **ศีลเห็น นั้นเรียกว่า อธิศีล**

เมื่อเข้าถึงอธิศีล ในกลางดวงอธิศีล นั้นนะมีดวงอธิจิต

เมื่อเข้าถึงอธิจิต ในกลางดวงอธิจิตมีดวงอธิปัญญา เท่า
กัน มีศีล สมาธิ ปัญญาอย่างนี้ มีศีล ศีลอย่างนี้ ได้ชื่อว่า ศีล
เห็น ปรากฏอย่างนี้แหละ เอาตัวรอดได้พ้นจากทุกข์ได้ เพราะ
ว่าเห็นศีลเข้าเท่านั้นแล้ว

ศีลนั้นแหละเป็นทางมรรคผลทีเดียว พระอริยเจ้าเดิน
ไปตามศีลที่เห็นนั้น ไม่ใช่ไปทางศีลที่รู้ แต่ว่าทางเดียวกันนั้น
แหละ

ศีลที่รู้หยาบกว่า ศีลที่เห็นละเอียดกว่า ล้ำกว่ามาก

เมื่อรู้จักหลักอันนี้ละก็ นั้นแหละที่เห็นเป็นปรากฏใสเป็น
กระจกคั่นช่องส่องเงาหน้านั้นแหละ

อริยทรัพย์

๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๗